

Waarom?

Dit is het verhaal over een gezin met vijf kinderen, dat door een waanzinnige samenloop van omstandigheden, een bizarre speling van het lot en een bijna obscene vorm van godsdienstwaan, een volledig gezin heeft vernietigd.

Zeven mensenlevens zijn volledig uit hun logische verbanden gescheurd, een complete chaos geworden. Gevolg: een hoop jeugd-trauma's, drugs- en alcoholproblemen, psychiatrie en zelfmoorden tot gevolg.

Ikzelf ben nu 44 jaar oud, en de oudste van de vijf kinderen. Waarom dan nu al een boek over mijn leven op papier zetten, hoor ik u bijna denken. Normaal heet je dan Koen Wauters of Tom Boonen.

Momenteel voel ik me op een keerpunt in mijn leven. Na een echtscheiding had ik een verblijf van drie maanden in een hospitaal te verwerken. Het was een psychiater aldaar die me aanraade om mijn levensverhaal in een boek te gieten. Een soort therapeutisch genezingsproces zeg maar.

Twee elementen zullen als een rode draad doorheen dit verhaal slingeren: GELOOF en DRANK. Deze zaken zijn zo 'sociaal' aanvaard, dat we er van kinds af aan mee geconfronteerd worden.

Maar, waarom?

Zit er iemand te wachten op mijn boek? Het zou me sterk verbazen. Maar ik kreeg een onweerstaanbare drang om toch een poging te wagen.

Elk kind stelt regelmatig de waarom-vraag. 'Papa, waarom moet ik zo vroeg gaan slapen', of, 'waarom zijn stoplichten rood?' Veel ouders antwoorden dan uit ergernis: 'Omdat ik het zeg', of gewoon: 'Daarom.' Mijn vader antwoordde altijd: 'Omdat het in de bijbel staat.' Hij gebruikte het heilige boek bij al zijn problemen. Bij wijze van spreken was het springen van een lamp genoeg voor hem om in de bijbel de oorzaak hiervan op te zoeken.

Deze extreme godsdienstobsessie zou zijn leven en ook het leven van zijn vrouw en kinderen sterk beïnvloeden.

U zal later ook begrijpen waarom ik het woord god niet met hoofdletters kan schrijven.

‘Laat de kinderen tot mij komen.’

Marcus 10.13-16

De bijbel

Op een doodgewone woensdagmiddag riep vader me bij zich. Ik moet een jaar of acht geweest zijn. Hij vroeg me om hem te volgen naar de kelder. Als kinderen wisten we dat dit niet veel goeds voorspelde!

In onze, volledig onderkelderde woning, had hij een kleine ruimte gemaakt, en ingericht als zijn bureel. Hier kwam hij geregeld de bijbel lezen, bidden en nadenken.

Helemaal aan de bovenkant was een klein klappaampje dat zorgde voor wat lichtinval. Zijn bureel was een eenvoudige, houten tafel. Verder stond er nog een boekenkast, vol religieuze naslagwerken. Een oude lamp was de enige verlichting 's avonds.

Met een klein hartje ging ik achter hem de steile, betonnen trap af naar beneden. Onderweg vroeg ik me al af wat ik bij god weer misdaan had.

Nu had ik wel een vrij sterk vermoeden. Mijn moeder hield – zoals zoveel mensen – een potje bij, waar ze de nikkel die ze over had na de boodschappen in deponeerde.

Omdat wij als kinderen nooit zakgeld kregen en ik toch af en toe een snoepje wilde kopen in de lokale buurtwinkel, had ik wat centen uit dat potje genomen. Het ging hier over een bedrag van 15 frank, niet meer.

Beneden in zijn gebedsruimte aangekomen, vertelde hij me inderdaad over het verdwenen geld en vroeg me of ik hier iets van wist.

Onmiddellijk bekende ik mijn misdaad en begon te huilen.

Nu wist ik op die leeftijd al heel goed dat stelen niet kon, maar ik was altijd het enige kind dat nooit iets van geld bij zich had, en het spaarpotje van moeder had het slechtste in mij wakker gemaakt.

Ik verwachtte me dan ook aan een gigantisch pak slaag. Stelen was immers één van de tien geboden en die waren heilig voor vader.

Maar in plaats van mij een flinke rammeling te geven, sloeg hij zijn bijbel open en begon hardop te lezen. Teksten uit psalmen, Job en het boek Johannes passeerden de revue. Van die passages die hij voorlas verstond ik geen woord. Ik was verlamd van angst. Plots begon hij ook te bidden of god de zonden van zijn oudste zoon wilde vergeven, en hem alsnog op te nemen in zijn kudde.

Na het gebed stond hij op en liep zonder te spreken terug naar boven.

Twee weken gingen voorbij, toen hij me terug bij hem nam. ‘Wat nu weer’, flitste er door mijn hoofd. Ik dacht na over onze laatste ontmoeting in zijn griezelig keldertje, maar kon niets ontdekken wat ik deze keer had fout gedaan.

Eenmaal aangekomen in het gebedshok, zag ik plots een grote stok staan. Zo een tak waar andere vaders een pijl en boog van maken voor hun kinderen. Vader had er mooi al het vel en de twijgen van verwijderd. Nu zag de tak er uit als een enorme, blinkende zweep.

Zonder vooraf iets te zeggen, gebod hij me om voorover te leunen op zijn bureel, en begon hardop te bidden. Vervolgens nam hij de stok en begon als een bezetene op mijn rug, billen en benen te slaan. Ik brulde van de pijn en de urine liep tot in mijn schoenen. Ook voelde ik de rand van mijn onderbroekje nat worden door het bloed dat erin terecht kwam.

Toen hij eindelijk ophield, bleef ik als een klein stukje ellende, huilend achter in het kelderkamertje. Een paar dagen stonden mijn rug en billen vol striemen en littekens. Die week durfde ik niet met mijn klasgenoten gaan zwemmen en vertelde de lerares dat ik mijn zwembroek vergeten was. Moest ik nog straf schrijven ook.

Blijkbaar vond vader dat hij me na het eerste gesprek duidelijk had gemaakt dat ik de gestolen centen terug in het potje moest steken. Maar, ten eerste had hij dit nooit gezegd! En ten tweede had ik snoep met dat geld gekocht. Hoe kan een kind van acht jaar oud dat geen weekgeld krijgt dat nu terug betalen?

Dit voorval gaf me zo een enorm gevoel van onrechtvaardigheid en onmacht, dat ik er nu soms nog van droom. Maar ja, in de bijbel staat nu eenmaal geschreven: 'Gij zult de roede niet sparen.'

Waarom toch zijn mijn vader en moeder zo geworden.

Vader was een kind uit een groot molenaarsgezin. Van de twaalf kinderen was hij de achtste. Hij groeide op tijdens de Tweede Wereldoorlog. Zoals in elk groot gezin werd er iemand uitgepikt, of uitverkoren zeg maar, om in dienst te treden bij de katholieke kerk. Ofwel werd iemand priester, of pater in Congo. Mijn vader was zo iemand. Al vroeg was hij bij de jeugdbeweging en werkte zich op in de derde order bij de paters.

Van vrijen of trouwen was absoluut geen sprake. Tot hij een meisje tegenkwam dat bij een dokter werkte als een manusje-van-alles. Wachtkamer en praktijk poetsen, telefoons opnemen en vooral tegemoet komen aan de seksuele wensen van de dokter.

Zij zou mijn moeder worden.

Mijn moeder is geboren in Booischot. Kent u Booischot? Dat is een onooglijk dorpje in de schaduw van Heist-op-den-Berg.

Als ze daar een zwarte over het straat zien lopen, belt de lokale bevolking direct vreemdelingenzaken, de ontmijningsdienst en kan gans 'den oudaan' in Antwerpen uitrukken met al haar overvalwagens!

Haar moeder was gestorven tijdens haar geboorte. Haar vader iets later.

Ze werd dus wees, en belandde bij een oom, die haar op haar negende reeds verkrachtte. Een paar jaar later werd ze nog eens aangerand door drie onbekenden.

Later werd ze in een internaat te Aarschot misbruikt door nonnen. Zo moest ze altijd in bad met een oude non. Zou u graag in bad liggen met een dikke, lelijke, oude non? Ik steek liever mijn hoofd in een beerput!

Enfin, mijn ouders hadden onmiddellijk een kinderwens. De bijbel zegt duidelijk: 'Ga en vermenigvuldig u', maar omwille van de gruwelijke misbruiken bij moeder, kon ze geen of amper seksuele betrekkingen hebben met vader.

In ieder geval lukte het na drie jaar toch. Mijn leven was begonnen!

Op een stormachtige zondagmiddag brak haar water. Anderhalve maand te vroeg. De bevalling verliep ook niet vlekkeloos. Mijn moeder verloor immers zo veel bloed, dat ze dringend een transfusie nodig had.

Haar bloedgroep was echter zo zeldzaam, dat die in het ziekenhuis van Herentals niet voorradig was. In alle spoed hebben ze dan een aangetrouwd familielid opgetrommeld met diezelfde bloedgroep. Het scheelde geen haar of ze was doodgebloed.

Nog een maand heb ik in de couveuse gelegen, en daarna mocht ik aan mijn leven beginnen.

Later zouden er nog vier andere kinderen komen, ondanks het herhaaldelijk afraden door verschillende dokters. Maar ja, van seks met voorbehoedsmiddelen staat niets in de bijbel, dus...

Van mijn vroege kindertijd herinner ik me dat ik, tijdens de lagere school vrij goede punten haalde. In de eerste klas was ik meestal tweede. Er zat namelijk een ventje (Fredy) en die was altijd nog een puntje straffer.

Meester Caers werkte met gekleurde vliegtuigjes die aan een touw aan het plafond van achteraan naar voren konden geschoven worden.

Wie als eerste het schoolbord bereikte kreeg een strip van Kuifje. Wel die Fredy heeft volgens mij de ganse collectie van Kuifje bij elkaar gevlogen.

Ik weet ook nog, dat ik eens thuiskwam met een zeer goed rapport. Alle vakken in de negentig. Natuurlijk verwachtte ik een compliment met zulke cijfers. Wel integendeel! Ik kreeg een uitbrander van jewelste. Er stond namelijk bij de opmerkingen van de leraar dat mijn schoonschrift te wensen overliet. Al die goede punten deden niets ter zake voor vader.

Als kind heb ik ooit de ganse bijbel gelezen. Geen kinderbijbel met van die melige tekeningen, neen de echte van Genesis (in den beginne...) tot en met openbaringen over de vernietiging van de aarde en de mensheid.

Dat hoorde immers zo. Vanaf dat één van de kinderen 'rijp' genoeg was volgens vader, werd er verwacht dat gans het heilige boek gelezen werd.

Zo wurmde ik me door het oude testament, alle psalmen en spreuken en de vier evangelies uit het nieuwe testament.